

som det er muligt, de Herrer kunne have Brug for i Agitationen, men den er neppe brugelig i Statshusholdningen i Almindelighed.

Jeg hævder, at Staten skal være en god Arbejdsgiver, thi den skal gøre Fordring paa at faa de bedste Kræfter, og dem kan den kun faa, naar den relativt set er den bedste Arbejdsgiver. Man maa imidlertid ikke glemme, at de Statsarbejdere, som der her er Tale om, ere pensionsberettigede og have Arbejde hele Aaret rundt, altsaa ikke ere udsatte for Arbejdsløshed og den Slags Kalamiteter, som de, der gøre Tjeneste i den private Bedrift, ere udsatte for. Det er Ting, man ikke maa se bort fra. Men ikke desmindre vil jeg hævde, at selv med alle disse Goder in mente bør Staten lønne sine Arbejdere saa godt, at den ogsaa kan forlange dygtigt Arbejde.

Jeg vil ikke paastaa, at Staten — hverken her eller andre Steder — altid har handlet med den fornødne Forudseenhed paa dette Punkt. Jeg er ikke blind for, at man har været for langsom til at imødekomme mange Krav, og at man maaske ikke har haft den fornødne Forstaaelse af, at der burde gives de vedkommende, den Indfyldelse paa disse Forholds Udvikling, som man med den Udvikling, der i social Henseende er foregaaet her i Landet, nu kan se er berettiget. Er man bleven klar over, at der paa dette Omraade er adskillige Ting at rette, bør man naturligvis snarest muligt søge at faa dem rettede, men det beviser ingenlunde, at man bør stemme for et Ændringsforslag, om hvilket man paa Forhaand ved, at det er en almindelig Demonstration, som ganske vist tillige — altsaa foruden, hvad der naas ved Demonstrationen — kan øve den Nytte at holde Regeringen vaagen, indtil den tager Sagen op og søger at faa den løst paa en retfærdig Maade. Jeg ønsker ikke, at Sagen skal druknes i Agitation, jeg ønsker, at det klart tilkendegives Regeringen, at Op-gaven bør løses, og jeg ønsker og haaber, at vi fra Regeringens Side faa Klarhed over, hvorledes Stillingen paa dette Omraade er. Jeg har forstaaet Stillingen saaledes, at Regeringen nu er i Færd med at søge at faa disse Forhold udlignede. Om dette skal ske i Form af Huslejegodtgørelse eller Opholdstillæg, eller hvad disse forskellige Ydelser udenfor den regelrette Lønning kaldes, kan der være berettiget Tvivl. Men det er ikke det afgørende.

Det afgørende er, at de vedkommende faa noget, lige meget hvad det kaldes.

Det, man her skal holde sig for Øje og søge at naa, er, som jeg begyndte med at sige, at de sidestillede Funktionærer i samtlige Statsetater blive ensartet lønnede. Dette er hidtil ikke sket, og det kan ikke ske, naar man, hver Gang der foreligger en vanskelig Sag paa dette Omraade, henviser den til et nyt Udvalg. Det er en Fejl, som man med Rette kan tillægge Flertallet Skylden for. Naar man har et Lønningsudvalg, der gennem en lang Aarrække har beskæftiget sig med Lønninger, Pensioner o. s. v. for Statens Funktionærer, er intet naturliggere, end at samtlige Lønnings- og Pensionsforslag maa passere dette Udvalg. Derved bliver der, da en Mængde af Udvalgets Medlemmer have siddet der i flere Aar, — jeg har selv siddet der i 10 Aar —, Mulighed for en vis Kontinuitet, saa at der bringes en vis Ensartethed til Veje, og det er det Bestræbelserne bør gaa ud paa. Det er imidlertid ikke sket. Enkelte af disse Forslag har man, maaske af taktiske eller politiske Grunde, — jeg ved ikke hvilke — ikke ladet gaa denne Vej. Hertil hører f. Eks. Lønningsloven for Jernbanefunktionærer. Medens man samtidig gav Lønningslove for Post- og Telegraf-funktionærerne og for Underofficerer — det sidstnævnte Lovforslag var for Resten netop et af dem, som blev holdt udenfor —, skulde denne Lønningslov ikke passere Lønningsudvalget, den skulde blive i det Udvalg, som havde Jernbanernes Organisation under Overvejelse. Dette betragter jeg som en Fejl. Det samme gælder, naar man, da der i Fjor blev fremsat Forslag om forhøjede Lønninger til Premierløjtnanter og ligestillede i Hæren og Flaaden, ogsaa lavede et særligt Udvalg i Stedet for at lade Forslaget gaa til Lønningsudvalget, for at Premierløjtnanterne og de andre kunde blive jevnstillede med de Klasser, som de nogenlunde svare til. At dette ikke skete, er en Fejl, og det fører til Kalamiteter efterhaanden. Her er nu en af dem, thi hvad der end kan siges for og imod, er det den almindelige Opfattelse, at Jernbanefunktionærerne ikke have faaet deres Lønninger hævede op i Højde med de andre Etaters Funktionærers. Hvilke Grunde, der nu have kunnet foranledige dette, er ikke saa let paa en Gang at gøre Rede for, men jeg mener, at en af de betydeligste Grunde er, at Sagen ikke har passeret Lønningsudvalget, hvor der netop